

2. Chương 02

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh dung dăng dung dể khắp khu Đầm Sen rộng lớn đến hơn một tiếng đồng hồ.

Coi khùng long phun lửa chán, chúng thuê pédalo đạp ra giữa đầm. Gió lồng lộng quanh người nghe mát lạnh.

Nhỏ Hạnh hỏi Tiểu Long :

- Long hết căng thẳng chưa ?

- Căng thẳng gì ?

- Máy bài đại số đó !

Tiểu Long bển lên :

- Căng thẳng gì đâu !

Quý ròm "xì" một tiếng :

- Tao thấy mày ngồi học mồi hôi mồi kê nhể nhại mà không căng thẳng ?

Bị Quý ròm "sửa gáy", Tiểu Long giả vờ quay mặt đi chỗ khác. Bỗng nó tròn mắt kêu lên :

- Coi kìa !

- Gì vậy ?

Quý ròm và nhỏ Hạnh cùng vọt miệng hỏi. Rồi nhìn theo tay chỉ của Tiểu Long, cả hai lập tức nhận ra ngay một chiếc pédalo đang tròn trĩnh trên mặt nước.

- Đạp lại gần coi ! - Quý ròm ra lệnh.

Nói xong, sức nhớ ra mình đang là "thuyền trưởng" chính, nó vội vàng kéo cần lái và nhấn mạnh bàn đạp. Bên cạnh, Tiểu Long cũng cong lưng đạp phụ.

Trên chiếc pédalo bị nạn lố nhố bốn, năm đứa nhóc cỡ tuổi nhỏ Diệp. Chúng đang hò hét kêu cứu inh ỏi, còn hai đứa con gái trong bọn thì sợ hãi khóc rống.

Thấy bọn Tiểu Long đến gần, tụi nhóc mừng rỡ hét âm :

- Cứu tụi em với !

- Cho tụi em qua thuyền các anh với !

Vừa la ồm ồm, tụi nhóc vừa đổ xô qua một bên khiến chiếc pédalo đột ngột nghiêng hẳn đi.

Tiểu Long xanh mặt ngó Quý ròm :

- Giờ sao mày ?

Còn nhỏ Hạnh thì quỳnh quíu níu tay áo Tiểu Long :

- Tấp vào cho tụi nhỏ qua đi !

- Không được ! - Quý ròm gạt phắt, rồi quay sang tụi nhóc đang nhốn nháo, nó cao giọng ra lệnh - Các em trở về chỗ cũ ngay đi ! Nếu không, thuyền sẽ lật bây giờ !

Nghe dọa, tụi nhóc hoảng hốt lú lú lui vào trong. Nhờ vậy, chiếc pédalo nhanh chóng lấy lại thanh bằng.

- Nghe đây nè ! - Quý ròm tiếp tục lên tiếng trấn an - Thuyền các em không chạy được chỉ là do tuột xích thôi, chẳng phải hỏng hóc gì ghê gớm ! Không chạy được nhưng nhờ có phao hai bên, nó sẽ không bao giờ chìm, nếu các em ngồi im đừng nháo nhào chạy qua chạy lại !

Quý ròm nói đến đây, mặt mày tụi nhóc đã lộ vẻ yên tâm. Hai đứa con gái cũng thôi khóc. Chúng bình tĩnh mở to mắt chờ "vị cứu tinh" nói tiếp.

Khẽ liếc nhỏ Hạnh một cái, Quý ròm hăng giọng :

- Nhưng các em cũng không thể qua bên thuyền tụi anh được ! Chết lên đông quá, thuyền sẽ chìm ngay tức khắc !

Quý ròm nói vừa dứt câu, tụi nhóc đã nhao nhao :

- Chẳng lẽ tụi em ngồi hoài ở đây ?

- Thế thì không được rồi ! Em phải về nhà, nếu không mẹ em sẽ đi tìm !

- Hu hu !

Một đứa con gái lo lắng bật lên tiếng khóc thút thít.

Quý ròm lại phải nạt :

- Tụi mày có im mồm đi không ! - Lần này nó nổi cáu, chẳng buồn "anh anh, em em" như ban đầu nữa - Ngồi yên đó, chờ tụi tao kêu thuyền cứu hộ chạy ra kéo vào !

Rồi sợ tụi nhóc cuống lên chạy loạn, nó đe thêm :

- Đứa nào nhúc nhích, thuyền lật ráng chịu à !

Đến khi thấy tụi nhóc sợ hãi ngoan ngoãn ngồi im, Quý ròm mới thở phào bẻ tay lái cùng Tiểu Long đạp pédalo quay vào bờ.

Sau khi nghe tụi Quý ròm thông báo sự việc, chiếc ca-nô cứu hộ đậu sẵn ven bờ vội vàng phóng ra giữa đầm.

Nhỏ Hạnh rụt cổ nhìn Quý ròm :

- Ghê quá hén ?

- Ghê gì ?

- Chiếc thuyền của tụi nhỏ đó ! Suýt chút nữa là lật rồi !

Quý ròm cười :

- Nói vậy chứ dễ gì lật !

- Bây giờ sao ? - Nhỏ Hạnh lại hỏi.

- Sao là sao ?

- Mình đứng đây hay về ?

Quý ròm trố mắt :

- Đứng đây làm chi ?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi :

- Chờ tụi nhỏ vô !

Thoạt đầu Quý ròm không hiểu bạn mình đợi tụi nhóc để làm gì, nhưng khi nhác thấy vẻ mặt bồn chồn của nhỏ Hạnh, nó hiểu ngay.

- Trời đất ! - Quý ròm phì cười - Không sao đâu mà ! Người ta kéo cái "ào" là tụi nhỏ vào tới nơi liền !

Nói vậy nhưng Quý ròm vẫn đứng lại cùng Tiểu Long và nhỏ Hạnh ngóng cổ trông ra giữa đầm. Mãi đến khi thấy chiếc ca-nô và chiếc pédalo nối đuôi nhau lướt sóng vào gần tới bờ, nhỏ Hạnh mới nắm tay hai bạn kéo đi.

- Hạnh này ! - Vừa rảo bước về phía cổng, Quý ròm vừa bồn cợt - Năm đứa nhỏ khi nãy hoặc năm đứa còn nhóm còm nhóm như tôi đứng lệch về một bên trên chiếc pédalo thì không sao, nhưng nếu thay vào đó là năm đứa "gầy khảnh gầy kheo" như thằng Tiểu Long nhà mình thì Hạnh có tưởng tượng được điều gì sẽ xảy ra không ?

Biết Quý ròm muốn trêu Tiểu Long, nhỏ Hạnh khoái chí hưởng ứng ngay :

- Chiếc pédalo sẽ lật nhào.
- Gì nữa ?
- Năm "thằng Tiểu Long" sẽ rơi tõm xuống đầm.
- Năm "thằng Tiểu Long" có biết bơi không ?
- Hình như là không.
- Thế thì chuyện gì sẽ xảy ra ?
- Năm tên sẽ uống căng năm bụng nước.

Quý ròm khịt mũi :

- Chỗ này thì Hạnh đoán sai rồi !
- Sai ?
- Ừ, không phải năm tên mà cả thành phố đều bị uống nước.
- Cả thành phố ?
- Chứ sao ! - Quý ròm thản nhiên - Một "thằng Tiểu Long" rơi xuống đầm là đã chí nguy, đằng này năm đứa "ốm nhách" như nó cùng rơi xuống một lúc thì chắc chắn nước sẽ tràn lên bờ và thành phố sẽ bị ngập lụt ngay tức khắc !

Lời giải thích của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh bưng miệng cười khúc khích.

Nhưng nhân vật chính bị châm chọc là Tiểu Long thì chẳng thấy có một phản ứng gì.

Quý ròm thắc mắc ngoảnh cổ dòm sang và ngạc nhiên chẳng thấy Tiểu Long đâu :

- Ủa, Tiểu Long đâu rồi ?

- Long mới vừa đi bên cạnh Hạnh đây mà ! - Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt, nó cũng chẳng rõ Tiểu Long biến đi đâu nào.

Sau khi ngoái cổ nhìn đảo dác một hồi, cả hai phát hiện bạn mình đang đứng chôn chân bên vệ đường, mắt nhìn sững vào một gian trò chơi dựng sơ sài trên bãi cỏ.

Quý ròm và nhỏ Hạnh khẽ đưa mắt nhìn nhau rồi vội vã quay ngược trở lại.

- Long đứng đây làm gì thế ? - Nhỏ Hạnh sờ tay lên vai bạn, tò mò hỏi.

Tiểu Long không trả lời. Nó cứ thẩn thờ nhìn vào gian trò chơi như thể tâm trí nó đang bị hút chặt vào đó.

- Muốn chơi thì vào chơi chứ làm gì đứng trơ như phỗng thế ! - Quý ròm bực mình xằng giọng.

Tiếng gắt gỏng của Quý ròm làm Tiểu Long bừng tỉnh. Nó nhìn hai bạn, vẻ bẽn lẽn. Rồi quay sang Quý ròm, nó liếm môi nói khẽ :

- Mà nhìn kia !

Quý ròm nhìn vào gian trò chơi rồi quay ra :

- Người ta đang chơi trò ném lon chứ có gì đặc biệt đâu !

- Ở quây phần thưởng ấy !

Quý ròm nhìn vào quây phần thưởng, vẫn chẳng thấy gì.

- Có gì lạ đâu ? - Nó chép miệng.

Tiểu Long chỉ vào góc quây:

- Con gấu bông kia !

- À !

Quý ròm "à" một tiếng và lại đảo mắt nhìn vào trong. Lần này nó đã trông thấy con gấu bông trắng đốm đen nằm trong góc quây bên cạnh chiếc giá gỗ nhiều tầng chất đầy xà phòng, mì gói, kem đánh răng và các thứ linh tinh khác. Con gấu bông nằm tít trong góc, chốc chốc lại bị những bóng người qua lại che khuất, nên thoạt đầu nó không nhận ra.

Quý ròm liếc Tiểu Long :

- Nhỏ Oanh em mà thích con gấu này đây hả ?

- Con khác ! - Mắt Tiểu Long vẫn không rời quây phần thưởng - Con kia trong cửa hàng Sao Mai ! Nhưng con này cũng tựa tựa như vậy !

- Vậy thì mình vào chơi ! - Quý ròm kéo tay bạn - Biết đâu mình chơi thắng sẽ trúng thưởng con gấu bông này !

Không đợi giục đến lần thứ hai, Tiểu Long háo hức đi theo bạn.

Nhỏ Hạnh lẻo đẻo phía sau, luôn miệng hỏi dồn :

- Vô đây chi vậy ?

Quý ròm quay lại :

- Vô chơi trò ném lon !

- Tự dừng lại chơi trò ném lon ? - Giọng nhỏ Hạnh có vẻ phật ý.

- Mình phải đem về cho bằng được con gấu bông kia ! - Rồi thấy nhỏ Hạnh vẫn ngơ ngác, Quý ròm lật đật nói thêm - Em gái của Tiểu Long thích con gấu bông này lắm !

Quý ròm giải thích qua loa nhưng nhỏ Hạnh đã hiểu ngay vấn đề. Nó không thắc mắc nữa, chỉ rảo chân cố bước nhanh hơn.

Tới trước gian hàng, Quý ròm móc túi lấy ra tờ một ngàn chila về phía người đàn ông râu rậm đứng bên trong :

- Chú ơi, bán cho tụi cháu mấy quả bóng !

Khi người chủ gian trò chơi bước đi, cả bọn mới phát hiện ông ta bị thọt chân. Ông cà nhắc đi lại chỗ chiếc giỏ đựng bóng, lấy ra năm quả bóng nhựa đủ màu đặt xuống thanh gỗ rộng bản trước mặt bọn trẻ :

- Này, các cháu cố ném cho trúng nhé !

Cả ba đứa trẻ không hện mà cùng đưa mắt nhìn lên mục tiêu.

Sát bức vách phía sau, một thanh gỗ dài treo lơ lửng cách mặt đất gần hai mét, trên có đặt một dãy dài các lon sữa rỗng.

Cứ hai lon đặt kế nhau lại có một lon chổng lên trên tạo thành một hình tam giác. Trên thanh gỗ cao cao kia có tất cả mười chổng lon như vậy. Chỉ cần ném quả bóng nhựa trúng chổng lon, bất cứ chổng nào, sao cho cả ba cái lon đều rơi xuống đất là thắng cuộc.

Mặc dù chưa chơi trò này lần nào nhưng sau một hồi quan sát những người chung quanh, Quý ròm đã nắm bắt ngay luật chơi. Nó quay sang Tiểu Long :

- Bây giờ ai ném trước ? Hay là ném cùng lúc ?

Tiểu Long khịt mũi :

- Mày ném trước đi !

Quý ròm đưa quả bóng ra phía sau và ngã người lấy trớn. Quả bóng nhẹ, lại hơi lớn nên nó phải bấu chặt mấy ngón tay, sợ quả bóng tuột ra.

Sau khi nheo mắt ngắm nghía cẩn thận, Quý ròm vung tay ném vút một phát. Quả bóng bay vù đi và chạm vào bức vách phía sau đánh "bộp" một cái. Những chiếc lon vẫn đứng trơ trơ.

Tiểu Long thở dài :

- Quả bóng bay cách mục tiêu có đến một mét là ít !

Còn nhỏ Hạnh thì bụm miệng cười hích hích :

- Ném vậy mà cũng đòi ném !

Quý ròm đỏ mặt. Nó nhặt một quả bóng khác chìa tới trước mặt nhỏ Hạnh :

- Hạnh ngon thì ném thử coi !

Không khách sáo, nhỏ Hạnh cầm lấy quả bóng. Cũng như Quý ròm, nó nheo nheo mắt nhìn dây lon trước mặt rồi mím môi ném mạnh. Và cũng như Quý ròm, quả bóng của nhỏ Hạnh nhất định không chịu lao về phía mấy chồng lon mà bay tuốt lên cao.

Tới phiên Quý ròm chọc quê. Nó ôm bụng :

- Hạnh ném hay quá !

- Xạo đi ! - Nhỏ Hạnh nghi ngờ - Ném trệt mà hay ?

- Chứ sao ? - Quý ròm cười hì hì - Hạnh ném rớt một con chim rồi kìa !

Biết Quý ròm có ý trêu mình ném quả bóng bay tuốt lên trời, nhỏ Hạnh nguýt một cái dài :

- Xí ! Quý làm như Quý giỏi lắm vậy !

Rồi quay sang Tiểu Long, nó giục :

- Long ném đi ! Ráng ném cho trúng à ghen !

Tiểu Long không nói không rằng. Nó lăm lì nhặt lên quả bóng và khẽ bóp một cái. Bàn tay của Tiểu Long to hơn tay của nhỏ Hạnh và Quý ròm nên nó cầm quả bóng rất vừa vặn.

- Trúng không mà ? - Quý ròm hồi hộp hỏi.

- Không biết nữa ! - Tiểu Long nhếch mép - Nhưng tao sẽ cố !

Nãy giờ Tiểu Long lặng lẽ ước lượng khoảng cách và theo dõi đường bay của quả bóng. Nó có cảm giác hai bạn mình đứng gần quá và cánh tay khi vung ra hơi bị chệch lên trên. Vì vậy nó đứng lùi ra cách bức vách ngăn phía trước chừng một mét và cố giữ tư thế thật vững chãi.

- Đứng xa vậy mà ? - Quý ròm xuýt xoa.

Tiểu Long làm như không nghe thấy. Mắt vẫn nhìn thẳng vào mục tiêu, nó nghiêng người lấy đà và vung tay ném mạnh.

Như một viên đạn đại bác vọt ra khỏi nòng, quả bóng xệt một cái và đập "độp" vào thanh gỗ, bắn ngược trở lại. Sức ném của Tiểu Long rất mạnh, do đó khi văng trở lại, quả bóng lao đi với một tốc độ khủng khiếp không thua gì lúc ném ra. Quý ròm và nhỏ Hạnh chỉ kịp thấy nhoáng một cái, quả bóng đã vọt qua dây đầu người lố nhố, bay tuốt ra ngoài bãi cỏ.

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi tiếc rẻ :

- Long ném cao một chút xíu nữa là trúng rồi !

Quý ròm chạy theo nhặt quả bóng, lát chạy về, miệng hít hà :

- Tiếc quá, tiếc quá ! Suýt tí nữa được con gấu bông rồi !

Tiểu Long vẫn không nói gì, chỉ liếm môi. Sự khao khát chiến thắng khiến cổ nó khô lại. Tuy bề ngoài nó có vẻ thần nhiên nhưng thật ra so với hai bạn, sự thôi thúc trong lòng nó mãnh liệt hơn nhiều. Cứ mỗi lần liếc về phía con gấu bông đang góc quây, Tiểu Long lại nhớ đến vẻ mặt

thần thờ của nhỏ Oanh và bất giác nghe đầu mình nóng ran...